

မောင်မိန်းဝင်း

ပုစိန်ကုန်း

နှင်းသီပြာ ကဗျာတစ်ပုဒ်

ဘူတာကြီးရှေ့မှာ ကားရပ်တော့ ကားပေါ်မှ ကယျာကယာ ဆင်းသ
ည် ။ သားရေပျော့ လွယ်အိတ်ကို လွယ်ရင်း လက်မှ နာရီကိုကြည့်၏။ ရ
ထားထွက်ဖို့ ငါးမိနစ်သာ လိုတော့သည် ကို သိသည် ။ အပြေးအလွှားပ
င် ဘူတာထဲသို့ ဝင်လိုက်၏။ လက်မှတ်ပြရင်း သံဆန်ကာ ကာထားသည့်
နေရာမှ ရထားဆီလျှောက်တော့ ရထားထွက်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း
ကြေညာနေသည် ကို သတိထားမိပြန်သည် ။ အထက်တန်းတွဲ အမှတ်နှ
စ်ကို ရှာဖွေရင်း ခပ်မြန်မြန်လျှောက်၏။

‘ကိုကို’

ခေါ်လိုက်သံကြောင့် ကြည့်နေရာ တွဲဆီမှ ရှေ့ဘက်သို့ အကြည့် ဖျတ်
ခနဲ ပို့လိုက်သည် ။

‘နန္ဒာ’

အံ့ဩစွာ နှုတ်မှ ထွက်၏ ဒ

‘လာ...ကိုကို ရထားထွက်တော့မယ်’

ရထားပေါ် ပြန်မည်ပြင်ရင်းနန္ဒာခေါ်သည် ။
တွဲဆီကိုလှမ်းအကြည့်မှာ အထက်တန်းတွဲနှစ်ဟု ရေးထားသောစာကို
တွေ့၏။ နန္ဒာနောက်မှ သူလှမ်းတက်လိုက်သည် ။ ရထားလက်ကိုင်သံ
တန်းကို ကိုင်ရင်း ရပ်နေသော နန္ဒာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်၏။

‘နန္ဒာက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီရောက်နေတာလဲ’

သိချင်စိတ်ကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ မေးလိုက်သည် ။

‘လာ...ကိုကို နေရာက ဟိုအလယ်မှာ ’

နန္ဒာ သူ့လက်ကို ဆွဲခေါ်သည်။

‘ကိုကိုမေးတာ ဖြေပါဦး’

ရထား စထွက်ပြီမို့ ကိုယ်ကို ထိန်းလျှောက်ရင်း နန္ဒာနောက်မှ လိုက်
၏။ နန္ဒာက မပြောဘဲ ရှေ့မှ လျှောက်ရင်း ပြန်လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောမှာ
ပေါ့ ကိုကိုကလည်း ဟု ဖြေသည်။

လွတ်နေသော ခုံနေရာရောက်တော့ နန္ဒာက ရပ်လိုက်၏။

‘ကိုကို အေတူး နန္ဒာက ကိုကိုဘေးမှာ ’

ချက်ချင်းမထိုင်မိဘဲ နန္ဒာမျက်နှာကို အံ့ဩစွာ ကြည့်နေမိ၏။

‘အိတ်ကို အပေါ်တင် လိုက်လေ ကိုကို’

သည် တော့ သတိရရင်း လွယ်ထားသည့် အိတ်ကို အပေါ်လှမ်းတင်
သည်။ အိတ်ထဲမှာ အဝတ်အစားနှစ်စုံလောက်နှင့် တိုလီမိုလီသာ ပါသ
ည် မို့ ခပ်ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင်။

အိတ်ကိုတင်ပြီး ကြည့်လိုက်တော့ နန္ဒာက ပြတင်းပေါက်ဘေးကပ်
လျက် ခုံမှာ ထိုင်နေပြီ။ သက်ပြင်းချကာ နန္ဒာဘေးမှာ ဝင်ထိုက်လိုက်၏။
ရှေ့ခုံဆီ အကြည့်ရောက်နေစဉ် ငေးလာသော မိန်းမကြီးတစ်ယောက်နှ
င့် မျက်စိမှိတ်ထားသော ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့၏။

‘နန္ဒာ ဘယ်သွားမှာ လဲ။ ကိုကိုလည်း ဘာမှ မသိပါလား’

သူ့စကားကြောင့် နန္ဒာက နှုတ်ခမ်းကို တွန့်၍ ပြုံးလိုက်၏။ ပြီးမှ ...

‘ကိုကိုနောက်ကို လိုက်လာတာလေ’

ဟု အသံနှိမ့်ရင်း ပြောလိုက်၏။

‘ဘာပြောတယ် နန္ဒာ’

အထိတ်တလန့်ဖြင့် အသံက မူမမှန်ချင်။ ရထားဥဩသံသည် နားထဲ သို့ ဆူညံစွာ ဝင်လာတော့၏။

‘ကိုကို နန္ဒာ့ကို စိတ်ဆိုးလား’

ဥဩသံအဆိုးမှာ နန္ဒာအသံ ထွက်လာသည် ။

‘ကိုကို ဘာမှ နားမလည်တော့ဘူး နန္ဒာ’

‘ဘာ နားမလည်စရာ ရှိလို့ လဲ ကိုကို။ နန္ဒာ ကိုကိုနောက်ကို လိုက်ခဲ့ တာပါ ဆိုနေမှ ’

‘မဟုတ်တာတွေ ပြောမနေစမ်းနဲ့ နန္ဒာရာ’

စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းစွာ နန္ဒာဘက်ကို ကိုယ်တစ်စောင်းပြင်လှည့်ရင်း ပြောလိုက်၏။

‘နန္ဒာ ပြောမယ်။ ကိုကို သေသေချာချာ နားထောင်။ နန္ဒာ ကိုကိုကို ချစ်လို့ ဒီလိုလုပ်မိတာပါ။ နန္ဒာ့ကို ကိုကိုမခေါ်ရင်လည်း နန္ဒာအိမ်မပြန် ဘူး။ ဘယ်ရောက်ရောက် ဆက်သွားမယ်’

‘နန္ဒာ ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ’

ပခုံးစွန်းကို ဆွဲလှုပ်မိရင်း မေးလိုက်ပြန်သည် ။

‘အိမ်က နန္ဒာ့အတွက် စိတ်ပူနေမှာ ပေါ့။ ကိုကို ပြောတာ နားထောင် ။ ရှေ့ဘူတာမှာ ကိုကိုရော နန္ဒာရော ဆင်းပြီး ကားနဲ့ အိမ်ပြန်ရအောင် ဟုတ်လား’

နန္ဒာက ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်၏။

‘မပြန်ဘူး ကိုကို။ အိမ်မှာ လည်း ဒက်ဒီ စားပွဲပေါ် နန္ဒာ စာရေးခဲ့တယ်’

‘နန္ဒာ ဘာတွေ ရေးခဲ့လဲ။ ပေါက်ကရတွေတော့ ဖြစ်ကုန်ပါပြီ နန္ဒာရယ်’

နန္ဒာက ငြိမ်နေသည် ။ ဘာမှ မပြောဘဲ ငေးစိုက်ကြည့်နေပြန်သည် ။

‘ပြောလေ နန္ဒာ။ နန္ဒာ ဘယ်လိုရေးထားခဲ့လဲ’

‘ကိုကိုခေါ်ရာ နောက်ကို နန္ဒာ လိုက်သွားပါပြီလို့ ရေးခဲ့တယ်’

‘ဟာ နန္ဒာရာ’

ကိုယ်ကို နောက်သို့မှီရင်း လေပူကို မှုတ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ မျက်စိကို မှိတ်ထားလိုက်ပြန်တော့သည် ။

သွားပြီ... ဘာမှ ရှင်းလို့ ရတော့မည်မဟုတ်ဟု တွေးရင်း ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်လာတော့၏။

‘ဦးကတော့ ကိုကိုကို သတ်ပစ်ချင်တော့မှာ ပဲ။ နန္ဒာ လုပ်တာတွေ တစ်ခုမှ မဟုတ်သေးဘူး’

ကိုယ်ကိုပြန်မတ်ရင်း ပြောမိပြန်သည် ။

‘ဒက်ဒီက ကိုကိုနဲ့ နန္ဒာကို သဘောတူ ထားတာပဲ။ ကိုကိုကို စိတ်မဆိုးပါဘူး’

‘ဘယ်ဟုတ်မလဲ နန္ဒာရာ’

ဒေါသသံ နှောရင်း စကားမာသည် ။ နန္ဒာငြိမ်သွား၏။

‘သားရေပေါ် အိပ် သားရေနားစား တဲ့ အဖြစ်မျိုး

ကိုကိုရောက်သွားမှာ ပေါ့’

‘ကိုကို ဘာလို့ ဟန်လုပ်ပြောနေတာလဲ’

ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့် လိုက်မိ၏။ နန္ဒာ မျက်နှာနုနုကလေးမှာ ဒေါသရိပ်ဖြင့် တင်းမာသည်။ ။

‘ဒက်ဒီက ကိုကိုနဲ့ နန္ဒာကို ပေးစားချင်တယ်ဆိုတာ ကိုကို သိပြီးသားပါ။ ဒက်ဒီ စိတ်ဆိုးမှာ ဆူမှာ ကို ကြောက်သလိုနဲ့ မဖုံးကွယ်ချင်ပါနဲ့ ။ ကိုကို နန္ဒာကို လက်မထပ်ချင်ဘူး ဆိုတာ နန္ဒာသိတယ်။ ဒက်ဒီစကားကို ငြင်းရမှာ ခက်နေတာလည်း နန္ဒာ နားလည်တယ်’

အောက်နှုတ်ခမ်းကိုက်ရင်း စူးစိုက်ကြည့်နေပြန်၏။

‘ဒါဆို နန္ဒာ ကိုကိုကို ဘာလို့ ဒီလိုနည်းမျိုးနဲ့ ပိုင်ဆိုင်ဖို့ ကြိုးစားရတာလဲ’

နန္ဒာက မဲ့ပြီးတစ်ချက်ပြီးလိုက်ပြန်သည်။ ။

‘ပြောလေ... နန္ဒာ’

‘ကိုကို ကြီးကျယ်တာကို မခံချင်လို့’

ပြောရင်း တစ်ဖက် လှည့်သွားသည်။ ။

‘ဘာ’

ဒေါသကို မျှသိပ်လျက် စိတ်ကို ထိန်းချုပ်သည်။ ။သူ့နှုတ်မှ အသံကျယ်သွားသဖြင့် ရှေ့နဲ့မှ အဒေါ်ကြီး လှမ်းကြည့်တာ တွေ့လိုက်ရ၏။

‘ကိုကို နန္ဒာကို ကြိုက်သလို အပြစ်တင်လေ။ နန္ဒာက မပေးချင်တဲ့ အရာကို ပိုလိုချင်တယ်။ ဘယ်နည်းနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် နန္ဒာရရင် ပြီးတာပဲ။ မနက်ဖြန်ဆို ဒက်ဒီတို့ က မင်္ဂလာပွဲအတွက် စီစဉ်နေတော့မှာ အသေအ

ချာပဲ’

နန္ဒာက လှည့်ကြည့်ရင်း စကားဆက်၏။

‘မနက်ဖြန် ငါဖုန်းဆက်မယ်။ အဖြစ်မှန် ရှင်းပြမယ်’

‘ကိုကိုသဘောလေ။ ဒက်ဒီအရှက်ကွဲအောင် လုပ်ရဲရင် လုပ်ပေါ့’

နန္ဒာ ဒက်ဒီ ဦးအောင်ဒွေး၏ မျက်နှာသည် အတွေးမှာ ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာပြန်တော့သည် ။

‘နန္ဒာက အိမ်မပြန်ဘဲ လျှောက်သွားပစ်လိုက်မယ်’

‘တော်တော့ နန္ဒာ’

နောက်ကို မှီရင်း သက်ပြင်းချကာ မျက်စိကို မှိတ်ကာ နေလိုက်မိပြန်သည် ။

‘ကိုကိုနှင်းဆီခင်အတွက်လည်း ဘာမှ ပူပန်မနေပါနဲ့ တော့။ နန္ဒာရှင်းပြခဲ့ပြီးပါပြီ’

‘ဘာ...ဘာပြောတယ် နန္ဒာ’

ကိုယ်ကို ဆတ်ခနဲ မတ်၍ နန္ဒာဘက် လှည့်ရင်း မေးသည် ။ နန္ဒာက အကြည့်ဆုံလျက် ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်နေပြန်၏။

‘နန္ဒာ ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲဟင်။ နှင်းဆီခင်ကို နန္ဒာ ဘာတွေ သွားပြောခဲ့လဲ’

လေသံကိုနှိမ့်ကာ နန္ဒာ၏ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်လှုပ်ယမ်းရင်း မေးလိုက်၏။

နန္ဒာက အကြည့်ဆုံနေရာမှ အင့်ခနဲ ရှိုက်သံထွက်လာကာ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်လျက် ရှိုက်ကြီးတင် ငိုတော့သည် ။ နော

က်မိုခုံဘက်ကို မျက်နှာအပ်လိုက်၏။ ဘာလုပ်ရမည်ကို မသိတော့ဘဲ တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်နေသည့် နန္ဒာ့ ကို ငေးကြည့် နေမိပြန်တော့သည် ။

ရထားသံက နားထဲမှ ပို၍ ဆူညံလာသည် ။ တံတားတစ်ခုကို ကျော်ဖြတ်ရင်း ရထား အလှုပ်မှာ ကိုယ်ခန္ဓာသည် ဟိုသည် တိမ်းခါတော့၏။

ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူလျက် ပွင့်ထွက်တော့ မည်သို့ တင်းကျပ်စွာ ခံစားနေရပြန်သည် ။

အပိုင်း (၁)

(၁)

အဖေ အမည်ကို မေးတော့ ဦးကျော်သက်ဟု အမေ့နှုတ်က ဖြေသည် ။ ကျွန်တော် အမေ့မျက်နှာကို ရုတ်တရက်မော့ကြည့်လိုက်၏။ အမေက သတိထားမိမည် ဖြစ်သော်လည်း သတိမထားလိုက်သလို နေပြီး ဆရာမ နှင့် ဆက်စကားပြောသည် ။ ပြီးတော့ ဘောင်းဘီတို ဝတ်ထားသော ကျွန်တော့် ခေါင်းပေါ်သို့ အမေ့လက်ဝါးလာတင်တာ သတိထားလိုက်မိသည် ။ မေးလိုက်တော့မည့် စကားကို မမေးဖြစ်ခဲ့တော့။

ကျောင်းအပ်ပြီး အပြန်လမ်းမှာ အမေ...အမေဟု အမေ့လက်ကို ဆွဲခါရင်း ကျွန်တော်ခေါ်သည် ။ အမေက ခေါင်းငုံ့ကြည့်လိုက်ရင်း အမေ နေ့တိုင်း ကျောင်းကိုလိုက်ပို့မှာ ပါ။ ကျောင်းက အိမ်နဲ့ လည်း ဝေးတာမှ မဟုတ်တာဟု ပြောလိုက်၏။ အမေ့စိတ်ထဲမှာ ကျွန်တော် ကျောင်းမနေချင်ဘူး ပြောမှာ ကိုစိုးရိမ်နေပုံရသည် ။

‘သားအဖေက ဦးကျော်သက်နော် အမေ’

အမေ့မျက်နှာ ပျက်သွားသည် ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

‘ဟုတ်တယ် သား’

ကျွန်တော့်ကို မကြည့်ဘဲ လမ်းတူရူ ကြည့်ကာ အမေ ပြန်ဖြေသည် ။
ကတ္တရာ လမ်းမကို ဖြတ်ကူးရင်း ဆက်လျှောက်၏။

‘ဒါဆို ဦးလေးက သားအဖေ မဟုတ်ဘူး ပေါ့’

အမေ ငုံ့ကြည့်ပြန်သည် ။ အမေ့ ယောက်ျား ဦးလေးကို အဖေ...ဟု
ပင် ထင်မှတ်ထားသော အသိကြောင့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ မေးစရာ မေး
ခွန်းတွေ များ နေသည် ထင်၏။

‘သားအဖေ ကိုကျော်သက်က သားမွေးပြီးကတည်းက မရှိတော့ဘူး
သားဦးလေးက ပိုက်ဆံရှိတော့ မေမေက သားဦးလေးနဲ့ ယူလိုက်ရတာ
ပေါ့။ ဒါမှ မဟုတ်လည်း မေမေနဲ့ သား ဘာလုပ်စားမလဲ သား။ သား
နောင်ရေး ကြည့်ပြီး မေမေ လက်ထပ်လိုက်တာ။ မေမေကလည်း ဘာမှ
လုပ်တတ်ကိုင်တတ်တာ မဟုတ်ဘူး ’

အမေသည် ကျွန်တော့်ကို မကြည့်ဘဲ စကားတွေ အများကြီးပြောနေ
သည် ။ အမေ ပြောတာတွေကို ကျွန်တော် နားလည်လိုက်၊ မလည်လို
က်၊ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ တော့ ဦးလေး ဦးဘပွားကို ပိုပြီး မုန်းတီးနေ
မိတော့သည် ။ ကျွန်တော့် အဖေ မဟုတ်လို့ ကျွန်တော့်ကို မချစ်တာဘဲ
ဟု လည်း ရင်ထဲမှာ စွဲသွားတော့၏။

‘အမေ...’

ဦးလေးနှင့် အမေတို့ ထိုင်နေသည့် ဆက်တီဘေးမှာ ရပ်ရင်း ငိုမဲ့မဲ့နှင့်
အမေ့ကို ကြည့်ကာ ခေါ်သည် ။

‘သား... ဘယ်မှာ လဲ ကြံရည်’

အမေက လှည့်ကြည့်ရင်း မေးသည် ။ သိပ်ပူတာပဲ ကြံရည်တစ်ခွက် သွားဝယ်စမ်းဟု ဦးလေးက ပြောသဖြင့် အိမ်ရှေ့က ဆိုင်မှာ ကြံရည်ဝယ်ရန် အမေ ကျွန်တော့်ကို ခိုင်းသည် ။ အိမ်ပေါ်က ဆင်းခါနီးမှာ ကောင်းကောင်း ကိုင်ခဲ့နော်၊ လွတ်မကျစေနဲ့ ဟု လှမ်းအော်သော ဦးလေးအသံကြောင့် ခြေလှမ်းက တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားသည် ။ ဦးလေးအသံကို ကျွန်တော် ကြားလိုက်ရလျှင် ရင်တွေ တုန်သွားတတ်တာ ကြာပြီ။ ကြံရည်ဆိုင်မှ ကြံရည်တစ်ခွက် ဝယ်ပြီး ဖန်ခွက်ကိုကိုင်ကာ လမ်းကို ဖြတ်ကူးလာ၏။

ဦးလေး၏ အသံကို နားမှာ ပြန်၍ ကြားယောင်လာကာ ကြံရည်ဖန်ခွက်ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ကိုင်ဆုပ်ထားမိပြန်သည် ။ အတွေးကတစ်ချက်လွတ်အသွားမှာ ရှေ့မှ ကားတစ်စီးက ဟွန်းတီးလေတော့ ကပျာကယာ ရှောင်လိုက်၏ ။ အရှိန်လွန်ကာ ချော်လဲရင်း ကြံရည်ဖန်ခွက်ကျကွဲသွားတော့သည် ။

‘သား ချော်လဲပြီး ဖန်ခွက်ကျကွဲ’

ကျွန်တော့် နှုတ်မှ စကား အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ ထွက်လာသည် ။ ကျွန်တော့်စကား မဆုံးလိုက်ခင်မှာ ဦးလေးသည် သတင်းစာကို ခုံပေါ်ပစ်တင်လိုက်ရင်း ကျွန်တော့်ကို ခြေထောက်နှင့် ဆောင့်ကန်လိုက်ပါတော့သည် ။ အခန်းထောင့်မှာ ကျွန်တော် ခွေလဲသွား၏။

‘မလုပ်ပါနဲ့ ကိုဘပွား’

အမေက ပြောရင်း ထလာကာ ကျွန်တော့်ကို ပွေ့၏။

‘မငိုသား အလကားကောင်၊ ဘာမှ သောက်သုံးကျတဲ့ ကောင် မဟုတ်ဘူး ။ ဒါတောင် အိမ်ရှေ့အထွက်မှာ အတန်တန် သတိပေးသေးတယ်’

ဦးလေးကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ကျွန်တော့်ပါးပြင်ပေါ်မှာ မျက်ရည်
တွေ တတွေတွေစီးကျလာတော့သည်။ ။

မင်း အလကားကောင်ဆိုသည့် စကားကိုလည်း ပဲ့တင်ထပ်လျက်
နားမှာ ကြားနေပြန်သည်။ ။

အမေက ပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်ကို လက်ဖဝါးဖြင့် သုတ်ပေးနေ၏။
နှုတ်မှ တော့ အသံထွက်ကာ မချော့ရဲရှာ။ အမေက ဦးလေးကို တုန်နေ
အောင် ကြောက်ရမှန်း ကျွန်တော် သိပါ၏။

မနက်ပိုင်းမှာ ဘတ်စ်ကား တစ်စီးကိုဦးလေးမောင်းရန်အတွက် အိ
မ်မှ ထွက်သွားတတ်သည်။ ။ ဦးလေးမှာ ဘတ်စ်ကားနှစ်စီးရှိပြီး တစ်စီးကို
အငှားမောင်းခိုင်းကာ တစ်စီးကိုတော့ မနက်ပိုင်းလောက် ကိုယ်တိုင်
မောင်းသည်။ ။ ဦးလေး အိမ်က ထွက်သွားပြီဆိုလျှင် ကျွန်တော် အလိုလို
ပျော်နေတတ်သည်။ ။ ကျဉ်းကျပ်ပိတ်လှောင်နေအောင် အုပ်ဆိုင်းထား
သော အရိပ်မည်းကြီးအောက်မှ လွတ်မြောက်သွားရသလို ခံစားရ၏။

‘အမေ ကျွန်တော် ထွက်ပြေးရအောင်’

အမေ့ကို ဦးလေးရိုက်၍ ငိုနေရစဉ်က ကျွန်တော်ပြောဖူးသည်။ ။ ဦး
လေးသည် ညနေပိုင်းတိုင်းလိုလို အိမ်မှာ အရက်သောက်လေ့ရှိ၏။
သူများ တွေ့လို အရက်ဆိုင်မှာ သောက်တာ မတွေ့ဖူး၊ အရက်ပုလင်း
ကို အိမ်မှာ ဝယ်ထားကာ ဦးလေးသောက်သည်။ ။ အရက်တွေက အဖိုး
တန်ဟု အမေက ပြောဖူးသည်။ ။ သူ့အရက် အမျိုးအစားအလိုက် ဖန်ခွက်
တွေကိုလည်း ခွဲကာ တစ်ခါ သောက်တာနှင့်တစ်ခါ မတူအောင် ဦး
လေး သောက်သည်။ ။ အရက်မူးလာလျှင် ဦးလေးက အမေ့ကိုရန်လုပ်တ
တ်သည်။ ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဦးလေး အရက်စသောက်ပြီဆိုကတည်း
က အိမ်ပေါ်က ဆင်းပြေးရင်း ကစားနေတော့တော့သည်။ ။ ဦးလေးမူး

နေ ချိန် မှာ ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုခု ခိုင်းမှာ ကျွန်တော်
သေမလောက်ကြောက်သည်။ ။

‘အမေတို့ က သူ့ကို မှီခိုနေရတာပဲ သားရယ်။ ဘယ်ပြေးလို့ ဖြစ်မှာ
လဲ’

မျက်ရည်သုတ်ရင်း အမေက ပြော’

‘သားလုပ်ကျွေးပါ့မယ် အမေရာ’

‘သားက ကလေးပဲ ရှိသေးတာ’

‘ကလေးကလည်း ဘာဖြစ်လဲ ပလတ်စတစ် ကောက်လို့ ရတယ်။
ကားဂိတ်မှာ ဈေးရောင်းလို့ ရတာပဲ’

အမေ ကျွန်တော့်ကို ဖက်၍ ငိုပြန်သည်။ ။

‘သား စာပဲကြိုးစားပါ သားရယ်။ သား စာတတ်ရင် ပြီးတာပဲ’

ဟု အမေက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ရင်း ပြော၏။

ဦးလေးကတစ်ခုခု ပြောလိုက်လျှင် ရင်ထဲမှာ တုန်သွားပြီး မမှားသင့်
တာတွေ မှားကုန်တော့၏။ ဦးလေးမပြောလျှင် ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ဟု ကျွန်
တော် သိနေသည်။ ။ မုန့်ဟင်းခါးသွားဝယ်စမ်း မမှောက်စေနဲ့ ဟု ဦးလေး
က မျက်နှာထားကြီးနှင့် ပြောလိုက်လျှင် ထိုစကားကို ပြန်ကြားနေပြီး သ
တိထားရင်း ထားရင်း မုန့်ဟင်းခါးပန်းကန်မှောက်တော့၏။ ကျွန်တော်
အဆော်ခံရပြန်တော့သည်။ ။ ဘယ်လိုဖြစ်ဟု လည်း ကျွန်တော် မပြောတ
တ်တော့။

တစ်ခါခါ ဦးလေးက ဒီစာရအောင်ကျက် ပြီးရင် ငါ့ဆီမှာ ပြန်ဖြေရမ
ယ် ပြောလျှင် တစ်နေကုန် ကျက်သော်လည်း ထိုစာကို ကျွန်တော် မရ

တော့။ အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ အမေ့မေ့ အလျော့လျော့ ဖြစ်သွားတော့သည် ။

ကျွန်တော် ခြောက်တန်းရောက်သည့်နှစ်မှာ စာမေးပွဲဖြေဖို့ ဖောင်တိန်တစ်ချောင်း ဦးလေးပေးသည် ။ ကျွန်တော့် ဘောလ်ပင်က မှ င်ချောင်းကုန်နေတာ အမေ့ကိုပြောလို့ ဦးလေးက ပတ်ကား ဖောင်တိန်တစ်ချောင်း ဝယ်ခဲ့ခြင်းပင်။

‘ပျောက်ရင်တော့ အသေပဲ’

ဦးလေးစကားကြောင့် ထိုဖောင်တိန်က ကျွန်တော် မသုံးရဲတော့။ အိမ်မှ ကျောင်းကိုပင် ယူမသွားရဲ။ အမေ့ကို အပ်ထားလျှင်လည်း အမေ စိတ်မကောင်းမှာ စိုး၍ အိမ်က စာအုပ်ပုံ ကြားမှာ သိမ်းထားရသည် ။ ကျွန်တော့် မုန့်ဖိုးထဲက မှ င်ချောင်းဝယ်ပြီး ဘောလ်ပင် အဟောင်းကိုသာ ကျွန်တော် သုံးနေရတော့၏။

‘နားငြီးတယ်ကွာ တိုးတိုးကျက်စမ်း။ အရက်သောက်ရတာ အရသာ ပျက်တယ်’

ရှစ်တန်းစာမေးပွဲဖြေရခါနီးမို့ စာကျက်နေသည့် ကျွန်တော့်ဆီကိုလှမ်းကြည့်ရင်း ဦးလေးက အော်သည် ။ စာအော်ကျက်နေသည့် ကျွန်တော့် အသံ ပျောက်သွား၏။

‘ဒီလောက် အော်ကျက်နေပြီး အလကား... အောင်မှာ လဲ မဟုတ်ဘူး’

‘အောင်မှာ သေချာတယ် ဦး’

ကျွန်တော် မခံချင်စိတ်ဖြင့် လှမ်းပြောလိုက်မိသည် ။

‘မင်းလား အောင်မှာ ဘယ်တုန်းက သောက်သုံးကျခဲ့ဖူးလို့ လဲ’

ကျွန်တော်

ဘာမှ

ထပ်မပြောမိတော့။

စာကျက်ချင်စိတ်မရှိတော့သဖြင့် စာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်ပြီး စာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော် အိပ်ရာဝင်သည်။ အိပ်ရာပေါ်သို့ ရောက်တော့ အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ထားမိတော့၏။ ထို့နေ့စပြီး စာမကြည့်ဖြစ်တော့ဘဲ ကျွန်တော် လျှောက်လည်ပစ်သည်။ စာမေးပွဲအနီးမှာ လည်း စာမကြည့်တော့။

စာမေးပွဲခန်းထဲရောက်တော့ မေးခွန်းတွေကြည့်ပြီး ကျွန်တော်ဖြေနိုင်မှန်းသိလျက် ဖြေချင်လိုစိတ်မရှိ။ ဦးလေအသံကြီးကို နားထဲမှာ စွဲနေသည်။ သည် လိုနှင့် ကောင်းကောင်း မဖြေဖြစ်။ အဲသည် နှစ်က ကျွန်တော် စာမေးပွဲကျသည်။

ဦးလေးက ငါမပြောလားဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို နားရင်းအုပ်၏။ ကျွန်တော် အံ့ကြိတ်ခံပြီး စကားတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဖြစ်။
